

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stoi na stanowisku, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „Sądem”) należy uchylić z następujących względów:

- 1) Uznając skargę za dopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy ona art. 1 ust. 3 i 4, art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 3 ust. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 4 maja 2007 r. (dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Republikę Estońską zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady), Sąd naruszył art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji. Sąd błędnie uznał skargę za dopuszczalną w całości, mimo iż strona skarżąca podniosła zarzuty nieważności jedynie w odniesieniu do art. 1 ust. 1 i 2, art. 2 ust. 1 i 2 oraz art. 3 ust. 1.
- 2) Sąd naruszył art. 9 ust. 1 i 3 dyrektywy, dokonując błędnej wykładni ogólnej zasady równego traktowania, a także celu dyrektywy, w ramach ustalania zakresu kompetencji kontrolnych Komisji i jej właściwości w odniesieniu do stosowania art. 9 ust. 3 dyrektywy. Plany rozdziału uprawnień nie są klasycznymi środkami transpozycji dyrektywy, które można oceniać a posteriori. Przyznając, że każde państwo członkowskie może posługiwać się własnymi danymi, które nie są przedmiotem kontroli, stwarza się zagrożenie nierównego traktowania państw członkowskich. Określone w dyrektywie cele można osiągnąć jedynie wówczas, gdy popyt na uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych przekracza ich podaż. Górną granicę łącznej ilości podlegających rozdziałowi uprawnień należy odróżnić od łącznej ilości podlegających rozdziałowi uprawnień.
- 3) Sąd błędnie zinterpretował zakres zastosowania zasady dobrej administracji. Opracowanie planu rozdziału uprawnień jest zadaniem państw członkowskich, a Komisja nie posiada kompetencji do wypełniania luk występujących w takich planach, ale kompetencje do oceny kwestii zgodności planu rozdziału uprawnień z dyrektywą.
- 4) Sąd dokonał błędnej oceny prawnej postanowień zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznał, że art. 1 ust. 1 i 2, art. 2 ust. 1 i 2, a także art. 3 ust. 1 nie można oddzielić od pozostałych postanowień zawartych w decyzji Komisji, stwierdzając w konsekwencji nieważność całości tego aktu. W rzeczywistości taki nierozzerwalny związek nie występuje, bowiem ze struktury oraz z uzasadnienia decyzji Komisji jasno wynika, że każdy ustęp art. 2 jest nierozzerwalnie związany z odpowiednim ustępem art. 1, ale nie z innymi ustępami art. 2. To samo dotyczy poszczególnych ustępów art. 1.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (siódma izba) wydanego w dniu 23 września 2009 r. w sprawie T-385/05, Transnautica — Transportes e Navegação SA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 7 grudnia 2009 r. przez Republikę Portugalską

(Sprawa C-506/09 P)

(2010/C 63/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Fernandes, C. Guerra Santos, J. Gomes, P. Rocha, pełnomocnicy)

Pozostałe strony postępowania: Transnautica — Transportes e Navegação S.A. oraz Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- stwierdzenie dopuszczalności odwołania wniesionego przez władze portugalskie poprzez zawieszenie niniejszego postępowania do czasu wydania wyroku przez Sąd albowiem w wypadku powództwa osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu konieczna jest nie tylko analiza aspektów prawnych, ale także zbadanie stanu faktycznego sprawy;
- uchylenie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-385/05 Transnautica — Transportes e Navegação SA przeciwko Komisji, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Komisji z dnia 6 lipca 2005 r. o sygn. REM 05/2004 oddalającej wniesiony przez spółkę Transnautica wniosek o zwrot i umorzenie określonych należności celnych;
- obciążenie spółki Transnautica — Transportes e Navegação SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie przyjął, iż portugalskie organy celne działały nieprawidłowo w zakresie ustanowienia i monitorowania gwarancji generalnej wykorzystanej w odniesieniu do przedmiotowych operacji tranzytowych.

Wnosząca odwołanie jest ponadto zdania, iż nie można wykazać istnienia związku przyczynowego pomiędzy rzekomymi błędami popełnionymi przez władze portugalskie a późniejszym usunięciem towarów spod dozoru celnego; zdaniem wnoszącej odwołanie odmiennej treści orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji zapadło z naruszeniem prawa Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-515/09)

(2010/C 63/40)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i K. Saaremäel-Stoilov)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy 2006/21/WE⁽¹⁾ z dnia 15 marca 2006 r. (w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE), a w każdym razie nie informując Komisji o ich przyjęciu, Republika Estońska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 1 maja 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 11 grudnia 2009 r. — Tanja Berger przeciwko Tiroler Gebietskrankenkasse

(Sprawa C-516/09)

(2010/C 63/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tanja Berger

Strona pozwana: Tiroler Gebietskrankenkasse

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on również — przez okres pół roku — osobę, która po zakończeniu dwuletniego ustawowego okresu zawieszenia stosunku pracy po urodzeniu dziecka uzgodniła ze swoim pracodawcą zawieszenie tego stosunku na dalsze pół roku w celu wykorzystania maksymalnego okresu pobierania zasiłku z tytułu opieki nad dzieckiem lub odpowiedniego zasiłku wyrównawczego, a następnie rozwiązała stosunek pracy?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on również — przez okres pół roku — osobę, która po zakończeniu dwuletniego ustawowego okresu zawieszenia stosunku pracy po urodzeniu dziecka uzgodniła ze swoim pracodawcą zawieszenie tego stosunku na dalsze pół roku, jeśli w tym czasie pobiera ona zasiłek z tytułu opieki nad dzieckiem lub odpowiadający mu zasiłek wyrównawczy?

⁽¹⁾ Dz. U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Ringkonnakohus (Republika Estońska) w dniu 15 grudnia 2009 r. — AS Rakvere Piim, AS Maag Piimatöötus przeciwko Veterinaar- ja Toiduamet

(Sprawa C-523/09)

(2010/C 63/42)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Tartu Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AS Rakvere Piim i AS Maag Piimatöötus

Strona pozwana: Veterinaar- ja Toiduamet